

14. zsoltár - Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! (dec. 17.)

Igazi adventi zsoltár. Isten szabadítására vár: Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor az ÚR jőra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel. Most még nincs itt a szabadulás ideje, de közelít, s ennek már most lehet örülni. Hiába érzem magam nyomorultul az engem körülvevő bajok és gazemberek miatt, mégis örülhetek a szabadítás közeledtének.

Honnan lehet ebben annyira biztos? Onnan, hogy már megtörtént több mint kétezer éve, amikor Jézus megszületett! Azért fontos átélnem a várakozás feszültségét, hogy át tudjam élni a megérkezés gyönyörűségét is.

Nem mindig érzem magam közel Istenhez, vagy Istent közel magam-hoz. A bajt, a nyomorúságot viszont annál gyakrabban. Mi ad ilyenkor erőt, kitartást? Az, hogy átéltem már a várakozást és a megszabadulást. Az advent és a nagyböjt ilyen időszakok, amik arra készítene fel bennünket, hogy tudjunk várni Isten szabadítására.

Az érett hit többek között pont ebben a képességben mutatkozik meg: a várni tudásban, a türelemben. A csecsemő azért esik kétségbe, ha nem látja anyját mert még nem jutott el odáig a világ megértésében, hogy tudja azt, hogy anyja ilyenkor is létezik, és gondol rá, szereti és vissza fog jönni. A kukucs játék azért olyan élvezetes a babáknak, mert pont annyi feszültség-tartást tart fenn, hogy már izgalmas legyen, de még nem elviselhetetlen. Ahogy nő a gyerek, úgy jut el arra a felfedezésre, hogy anyja léte, szeretete iránta állandó. Ezáltal válik képessé arra, hogy hosszabb ideig is ellegyen anyja jelenléte nélkül.

Ugyanez van a hitben is. Ha én meg vagyok győződve Isten valóságáról, és irántam érzett szeretetéről, akkor nem kell azt állandóan tapasztalnom. Tudok várni a szabadításra, sőt az lehet egyfajta izgalmas játék is a számomra.

Mielőtt közösen imádkoznánk, szánjunk egy percet arra, hogy mindenki magában végiggondolhassa, és Isten elé vihesse:

Mi az amiből most nekem meg kellene szabadulnom?

Kérd Istent, hogy ha megvan, hogy adjon szabadulást, és türelmet, amíg az megérkezik!

13. zsoltár Az imádság csak a plafonig jut? (dec. 10)

Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként?

Van úgy, hogy úgy érzem: annak, hogy imádkozom, hogy Bibliát olvasok, vagy itt vagyok az áhítaton, vagy az istentiszteleten semmi értelme nincs. Hiába beszélek Istenhez, hiába kérem tőle a dolgok jobbra fordulását, az égvilágon semmi sem történik. Olyan, mintha magamban beszélnek.

Sokan fel is adják ilyenkor. Van, aki arra a meggyőződésre jut, hogy nincs is Isten, s a hívők csak becsapják magukat, hogy ne érezzék olyan magányosnak magukat a világban. Van, aki meg haragudni kezd az Istenre, mert nem válaszol neki, süketnek tettei magát, és érzéketlenül nézi, hogy ő hogy szenved.

Nemrég olvastam valakinek a beszámolóját, aki szülei állandó veszekedését hallva, italozásukat látva azért imádkozott, hogy Isten segítse ki őket ebből a helyzetből. De nem történt semmi. Ezért csalódott Istenben és eltávolodott tőle. 10 évvel később a szülei elmentek egy gyógyító konferenciára az Iszákos-mentő Misszióba, Dömösre, megtértek és megszabadultak az alkoholizmusukból. Elég sok idő telt el a kettő között. Különösen egy gyerek mércéjével nézve. De nem örökké. És főleg nem soha.

Mi az, amit tehetek, ha nem akarok haragudni Istenre, és nem is akarom megtagadni? Először is azt szeretném leszögezni: Szabad Istenre haragudni – olvassátok csak el a Jónás könyvét – és olyanról is tudunk, aki megtagadta Őt, s mégis szép karriert futott be, mint apostol. De amit ebből a zsoltárból tanulhatunk: Bízhatunk Istenben! Nem biztos, hogy akkor fog érkezni a segítség és úgy, ahogy én gondolnám, vagy várnám, de nem feledkezik meg rólam. Gondoljatok Csak Lázár történetére...

Adventben vagyunk. Ez a várakozás ideje. És várakozni nem mindig könnyű. Amikor úgy imádkozom, hogy úgy érzem, szavaim csak a plafonig jutnak, akkor nem könnyű folytatni. Ami a várakozást könnyűvé teheti, az a bizalom: Az, hogy biztos vagyok benne, hogy a másakra minden körülmények között számíthatok. Mint a légtornász, aki repül a levegőben, arra várva, hogy a másik elkapja. Nagyon hosszú lehet olyankor az az egy másodperc. Ahogy nekünk is hosszú kivárni, míg Isten szavát, válaszát megértjük, segítségét felfogjuk. De akkor kaphatjuk meg, ha kitartunk, ugyanúgy, mint az artistának is el kell rugaszkodnia ahhoz, hogy a másik elkapassa.

12. zsoltár Szavaival oltalmaz az Isten (dec. 3.)

Ez a zsoltár újabb panaszzsoltár a sorban. Dávid ezeket a zsoltárokat valószínűleg akkor írta, amikor nehéz időket élt át, Saul üldözése, vagy a fia árulása miatt. Ez a zsoltár különösen is az emberek beszédében gyökerező bűnei miatt emel panaszt Istenhez.

Nem is csak a hazugságról van szó, hanem kétszínűség, álnokság és nagyotmondás is szerepel itt. Sokféleképpen tudjuk egymást a szavainkkal bántani, és sok fájdalmat tudnak okozni a mások szavai nekünk.

Néhány éve bevezettük azt, hogy a felvételiző gyerekek szüleivel elbeszélgetünk, még a felvételi előtt. Ebben számomra az volt nagyon jó, hogy találkozhatok olyan emberekkel, akiknek fontos a gyerekük jövője, nagy szeretettel beszélnek róla, és fontos az Istennel való kapcsolatuk is. Persze nem minden szülő ilyen, de sok igen. És ezt jó hallani. Jó tudni, hogy valójában nem igaz, amit itt elkeseredésében a zsoltáríró mond:

elfogytak a kegyesek, eltűntek a hívek az emberek közül. Hogyan élhetem át ezt a pozitív tapasztalatot? Úgy, hogy olyanokkal beszélek, akik valamilyen módon Isten hatása alatt állnak. Akikben működik a Szentlélek. Mert amikor, tiszta, szeretetteljes, vagy hitemet megvalló szavakat mondok, akkor azokon keresztül Isten Szentlelke működik. Isten szavai olyanok, mint a szintiszta ezüst, ahogy a zsoltáríró fogalmaz. S minél intenzívebben élem meg az Istennel való kapcsolatomat, annál inkább ez az ezüstös ragyogás tündökölhet át szavaimon. Ezért is adok fel zsoltárokat szorgalmi memoriternek. Ezek a szavak, ha komolyan veszem őket, beragyoghatják az életemet. S ha megtanulom őket, akkor eszembe juthatnak, átjárhatnak.

Az ezüstről mostanában újra felfedezték, hogy antiszeptikus hatású, ezért még a kórházak padlóborításába, falfestékébe is nanoezüstöt raknak, hogy ezáltal a fertőzések esélyét csökkentsék. Az Isten szavai is megtisztító hatással vannak ránk. Minél többet foglalkozom velük, annál inkább írtja ki belőlem a sima száját és nagyokat mondó nyelvet.

Most már fölkelek - mondja az ÚR - a nyomorultak elnyomása, a szegények sóhajtása miatt, és szabadulást adok az arra vágyódnak.

Emlékezz vissza arra, amikor valaki megbántott szavaival: milyen érzés volt?

Gondolj vissza egy olyan esetre, amikor te bántottál meg valakit szavaiddal: vajon neki milyen érzés lehetett?

Vágyódom-e a szabadulásra a nyelv bűneiből?

Miklós Attila
református lelkész